

«Καρδίας δίδυμος ἀκτὶς εἰς χεῖλη μυροδόλα,
αἰωνιότητος στιγμή καὶ βλάστησις καθ' ὅλα».

— Πόσον ἀκριβῶς καὶ χαριέντως ἅμα ἐκφράζει τὴν ἀλήθειαν! Πᾶς ἄνθρωπος φαντάζεται, ἀλλὰ μόνος ὁ ποιητὴς δύναται νὰ δώσῃ σάρκα καὶ ὅσῃ εἰς τὸ φανταζόμενον καὶ νὰ διατυπώσῃ τοῦτο κατ' ἀκριβείαν. ὦ ποιητὰ! ὦ ὄντα ὑπεράνθρωπα! βαθεῖς καρδιογνώσται! θεήλατοι ὑψιπέται! ἔστε ἀθάνατοι! εἶπε καὶ ἔκλεισε τὸ βιβλίον. Ἀφῆρέθη, ἐβυθίσθη, ἀφῆθη πάλιν εἰς συλλογισμούς.

Αἴφνης συνῆλθε, διότι ἰσχυρὸς τῶν κλάδων θροῦς τὴν προσοχὴν τῆς εἴλκυσεν. Ὁ χωρικός ἀποκμῶν νὰ ἴσταται ὀρθίος ἐκθέσθῃ· οἱ κλάδοι ἐθούρησαν· ὠρθώθη ἡ νεῆνις, ἐν ἀκκαρεὶ τὴν χεῖρα ὥπλισε διὰ στιλπνοῦ πολυκρότου, ὅπερ περὶ τὴν ὄσφυν αὐτῆς ἐκρέματο.

Ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκείνῃ εἶχεν ἀνάγκην ἀπολύτου ἡσυχίας, ὅπως ἐλευθέρως ὀνειροπωλῇ· ὁ θόρυβος ἐκεῖνος ἐν τῇ ἐξημέρῃ φαντασίᾳ τῆς προυξένησε τρόμον καὶ τὴν κατέστησε φοβεράν ὡς τὴν Νέμεσιν· ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ψέθυρος ζεφύρου, ἀλλὰ ἐμφύχου ὄντος θόρυβος.

— Τίς εἶ! ἐφώνησεν ἐντόνως.

Οὐδεμία τῇ ἐδόθη ἀπάντησις. Ὁ χωρικός ἢ μὴ ἐννοήσας ἢ μὴ θέλων νὰ φανερωθῇ ἐξηπλώθη νῦν πρηνὴς ὅπως κρυφθῇ κάλλιον· καὶ πάλιν ἐταράχθησαν οἱ κλάδοι.

— Ὅν ἄθλιον ἐκρύβασεν ἡ νέα, πῶς τολμᾷς νὰ θεθῇλῃς διὰ τῆς παρουσίας σου τὸ ἱερὸν μου τοῦτο ἄλσος! εἴτε θηρίον εἴσκι, εἴτε ἄνθρωπος, ἀπόθανε! Καὶ περυσὺς δις ἐπίεσε τὴν σκανδάλην τοῦ πολυκρότου καὶ δύο διευθύνθησαν βολαὶ κατὰ τοῦ θάμνου μετὰ κρότου, ἡ δὲ ἡχὴ τοῦ κρότου μυκαρένῃ ἐπανελάβεν· αἱ σφαῖραι αἱ μολύβδιναι τοὺς κλάδους δρέψασαι ἤρξισαν καὶ πρὸ τῆς νέας ἐπεράνην κἀντὶ τὸν πρῶτον τοῦ χωρικοῦ. τρέμωντος ἔτι ἐκ τοῦ φόβου.

— Ὅχ μὲ σκότῳνες, κορίτσι μου! ἐφέλλισεν.

Ἡ νεῆνις ἐπλησίησε.

— Σὺ εἶσαι, Πκῦλε; εἶπε γελῶσα ἀδιαφόρως εὐθὺνὰ ἐγλύτῳσες.

— Μὰ πὲς μου, σὲ πρκακλῶ νὰ χωρατέψῃς ἡθελες, ἢ ἀπ' ἀλήθειας μὲ σημάδεψες; εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ Πκῦλος.

— Ἄν στέκουσιν ὀρθίος τῇ στιγμή αὐτῇ δὲν ὀχτοῦν ζωντανός.

— Καλὰ, καὶ τί σου ἔαμα;

— Τὸ σφάλμα σου εἶναι μεγάλον, ἀλλὰ δὲν πταίεις ἐσὺ.

Σὲ συγχωρῶ· ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὴν ὀξυνοίᾳ εἶχεν ἐννοήσῃ, πῶς εὐρέθη ἐκεῖ ὁ χωρικός. Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν ὀχ εἶπης εἰς κἀνένα τίποτε ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε, ἀκούεις;

— Ὅρισμός σας κἀνέναν δὲν ὀχ μάθῃ τίποτε. Τὸ βλέμμα τοῦ χωρικοῦ ἐξέφραζε τοσαύτην εἰλι-

κρίνειαν, ὥστε ἡ νεῆνις ἠρέσθη εἰς τὴν διαβεβαίωσιν αὐτοῦ· ἐτράπησαν ἀμφότεροι σιωπηλῶς τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄγουσαν.

Γ'.

Ὁ φοιτητής.

Ἦτο ἤδη τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Μαΐου· τὰ χλοερὰ σπαρτὰ ἤρξαντο ὠχρίωντα καὶ σπανιώτερον ἠκούετο τὸ ἄσμα τὸ ἡδύολπον τῆς ἀηδόνος. Ἡ θερμότης προεχώρει ὀσημέραι αὐξοῦσα. Ἦν ἡ ἀρχὴ τοῦ θέρους.

Εἰς τὸ χωρίον Β... εἶχεν ἔλθει νέος τις, ἵνα διαμείνῃ ἡμέρας τινὰς πρὸς τέρψιν. Ἦτο φοιτητὴς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθῆναις Πανεπιστημίου. Νέος κομψὸς ξανθός, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ρωμαλέος· πλήρης ἀφελείας, πλήρης πνεύματος· ὅλος θυμηδία, ὅλος χαρὰ· ὁ ἔρω μεταμορφωθείς εἰς νεανίαν.

Καὶ ὅμως οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει. Ἀπεροφημένος ὑπὸ τοῦ ζήλου πρὸς τὴν ἐπιστήμην ὀλίγην προσοχὴν ἔδιδεν εἰς ἔρωτας καὶ νεανίδων μειδιάματα καὶ ὀφθαλμῶν μαγείας καὶ χειλέων ἀμυγᾶς. Ἦτο κερθένος ἕως τότε ἡ καρδία του. Ἐν τούτοις ἠρέσκειτο ν' ἀναστρέφῃται μετὰ ὠραίων κορασίδων καὶ συνδιαλέγῃται ἡδέως μετ' αὐτῶν! Ἡ δὲ εὐφράδεια καὶ τὸ γλυκὺ τῆς γλώσσης του εἶχόν τι τὸ τερπνόν καὶ ἐπαγωγόν διὰ πάντα τὸν ἀκούοντα.

Ἐλθὼν εἰς τὸ χωρίον μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῶν κυρίων τῆς ἐπαύλεως. Ἐκεῖ διελέξατο περὶ διαφορῶν θεμάτων μετὰ τῆς θελατικῆς ἐκείνης δεσποινίδος, ἧς τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀγχινοία δὲν διεξέφυγον τὴν προσοχὴν τοῦ νέου. Ὁ δὲ πατήρ τῆς Ἀναστασίας θελχθεὶς ὑπὸ τῆς συναναστροφῆς αὐτοῦ, τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων προσεκαλίσσατο αὐτόν, ἵνα τὴν προσεχῇ Κυριακὴν συνοδεύσῃ αὐτοὺς εἰς ἐξοχικὴν ἐκδρομὴν ὅπου ἐμελλον καὶ ν' ἀριστήσωσιν εὐχάριστος παρεδέξατο ὁ νεανίας καὶ μετ' ὀλίγον ἀφῆκε τὸν πύργον.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ ἡ Ἀναστασία ἤρξατο καὶ πάλιν νὰ ρεμβάζῃ. «Ἰδοὺ εἰς νέος, διανοήθη, ὅστις νῦν μὲν εἶναι ἄσημος, καὶ ὅμως δύναται ποτε νὰ γίνῃ τι. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κῆρυχται νὰ ἀκούῃ συνεχῶς περὶ αὐτοῦ.

Παράδοξον! ἐν ᾧ ὁ Ἀρίστων ἀπεμακρύνετο τοῦ πύργου, δις, τρίς ἐστρέψεν ὀπίσω ἀκούσιως καὶ παρετήρησε τὰ παράθυρα. Πρὸς τούτοις ἐγένετο σκυθρωπός. Τί εἶχεν; οὐδ' αὐτὸς ἐγίνωσκεν· εἰς τὰ ὠπὰ του ἦν ἔναυλος εἰσέτι ἡ ἀργυρόχρως φωνὴ τῆς κόρης, τῆς σοβαρᾶς ἐκείνης κόρης, ἥτις ὠμίλει οὐχὶ ἐπιπολαιῶς, ἀλλ' ὡς ἐμβριθὴς ἀνὴρ. Οἱ δὲ ὀφθαλμοί, οἱ χρυσῶτοι, οἱ μέλανες, οἱ μετὰ τῶν χειλέων ὀμιλοῦντες ἐκφραστικώτατα, ἀνεξάλειπτοι ἔμενον πρὸ τῶν αὐτοῦ ὀμμάτων. Ἐν ᾧ περιεπάτει οὕτω κάτω νενευκῶς, συνήντησαν τὰ βλέμματα του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μικρὸν τετράδιον μετὰ ἐξωφύλλου ἐρυθροῦ. Ἀνέλαβεν αὐτὸ καὶ περιέργως ἀνοίξας ἀνέγνω τὴν ἀρχήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραψαν· τὸ εὐρημα

ἦν πολύτιμον. Ἐστρεψε δύο φύλλα γεγραμμένα, τὰ λοιπὰ ἦσαν λευκά. Τὸ ἔργον ἦτο ἀτελές· ἀναντιρρήτως ὁ γράφας εἶχεν ἀπωλέσει τὸ τετράδιον πρὶν ἢ τὸ συμπληρώσῃ. Ἐκρυψεν αὐτὸ ὁ νέος ἐν τῷ θυλακίῳ καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἦν αὕτη ἰσόγειος οἰκία κῆπον ἔχουσα τερπνὸν καὶ σύνδενδρον, ἀνῆκε δὲ εἰς ἀγαθὸν χωρικόν, ὅστις συγχάκεις ἐφιλοξενεῖτο ἐν τῇ πόλει παρὰ τοῖς γονεῦσι τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἤδη ἀνταπέδιδεν αὐτῷ τὰ ἴσα.

Εὐθὺς ὡς ὁ φοιτητὴς εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὥρειον κῆπον ἐκάθησεν ἐπὶ ριπὸς ὑπὸ τὴν σκιὰν βερυκοκκίας παλαιᾶς, τοὺς ὤμους καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐπερείδων καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου τὸ τετράδιον καὶ πάλιν εἰς τὴν πρώτην σελίδα προσήλωσε τὰ ὄμματα. Ἡ ἐπιγραφή ἦν καλλιγραφικωτάτη· γράμματα ὠσεῖδῃ, συνδεδεμένα, ὀλίγον κλίνοντα πρὸς τὰ δεξιὰ ἀπετέλουν τὸ χειρόγραφον· χεῖρες καλλιτεχνικώταται ἐχάραζαν τὰ γράμματα ἐκείνα, χεῖρες λεπτὰ καὶ ἡσκημένα. Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε τὸ χειρόγραφον ἀνῆκε τῇ ὥρειᾳ Ὁρειάδι, τῇ κορασίδι τοῦ πύργου.

Σφοδρὰν θὰ δοκιμάσῃ λύπην διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ ἡ χαριτόβρυτος· καὶ ὅμως ἡ χαρὰ τοῦ νεανίου διὰ τὸ εὑρημα αὐτὸ ἦτο μεγάλη· ἐθεώρησε τοῦτο δῶρον τοῦ οὐρανοῦ δι' αὐτόν. Καίτοι δὲ ἦν ἀτελές, ἐν τούτοις ἦτο δι' αὐτόν πολύτιμον κειμήλιον. Τὸ βλέμμα πάλιν ἐπὶ τῆς σελίδος ἔρριψε καὶ ἀνέγνω : « Ἡ αὐτογραφία μου ».

Ἡ αὐτογραφία τῆς εἶπε καὶ ἐμερίδασε προτείνων τὸ κάτω χεῖλος. Εἶτα συνωφρυνώθη καὶ κατέστη σύννους. Ἐπρεπεν ἄρα γε ν' ἀναγνώσῃ αὐτήν; τοῦτο δὲν θὰ ἦτο παραβίασις; δὲν θὰ ἦτο ἀντικρὺς ἀμάχητος κατὰ τοῦ συνειδότος; Μικρὰ κόρη ἐμπιστεύεται ἐπὶ τοῦ χάριτος τὰ διανοήματά της, καὶ τίς ὁ ἀδιάκριτος ἐκεῖνος ὃς πολὺ νὰ ρίψῃ βλέμμα ἱερὸσυλον ἐπὶ τῶν μυστικῶν ἐκείνων σελίδων! Τοιαῦτα σκέψεις κατὰ πρῶτον διήλθον διὰ τοῦ νοῦ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν ἀκραιῇ κατέπνιξεν αὐτὰς ὡσεὶ ὀδυναίς τις ἀνωτέρα ἠγάχαζεν αὐτόν, νὰ παραβῇ τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος· καὶ ἦν ἡ ἰσχύς αὐτῆς ἀκαταμάχητος, δὲν ἦτο αὕτη ἡ περιέργεια, ἀλλ' αὕτη ἐπέτεινε τὴν περιέργειαν, ὥστε ὁ Ἀρίστων ἐνέδωκεν εἰς τὰς πιέσεις αὐτῆς καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων.

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΕΝ. Η. ΦΙΛΑΝΘΡΩΙΑΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.—Ἡ περὶ τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως τῆς 4)16 ἀπριλίου ἐκδοσίς τοῦ κ. Pasteur καὶ ἡ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἀνακοίνωσις τοῦ κ. J. Janssen.—Ἡ ἀναμέτραια τοῦ ὕψους.—ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ.—Ἡ ἔκτασις τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῆς ἑπτανησίας τῆς 178.—ΓΕΩΛΟΓΙΚΑ.—Ἀνάλυσις μεταωρεῶν ὑπὸ τοῦ κ. Stenhalas Manni.—ΧΡΟΝΙΚΑ.—Ἡ εἰς τοὺς ἀστρονομικοὺς ἀπαργήσεις τοῦ κατέκοιματος.

Ἐν τισὶ τῶν προηγουμένων Ἐπιστημονικῶν ἡμῶν Ἐπιθεωρήσεων ἀνεγράψαμεν τὰς ἐκάστοτε διαβιζόμενας εἰδήσεις περὶ τῶν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἀστρο-

νομικῶν ἀποστολῶν γενομένων παρατηρήσεων κατὰ τὴν σημαντικὴν ὀλικὴν ἐκλείψιν τῆς 4)16 ἀπριλίου ἐ. ἔ. Συνεχίζοντες τὴν ἐν ταῖς στήλαις ταύταις ἀναγραφὴν τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀνακοινώσεων, δημοσιεύομεν σήμερον περιλήψιν τῆς ὑπὸ τοῦ κ. A. de la Baume Pluvinel—ἀποσταλέντος, ὡς γνωστόν, εἰς Σεναγάλην πρὸς φωτογραφικὴν καὶ φασματοσκοπικὴν μελέτην τοῦ ἡλιακοῦ στεφάνου, κωλυθέντος δὲ νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε—πεμφθείσης τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ἀνακοινώσεως αὐτοῦ,¹ ἐπὶ τῶν ἐκτελεσθέντων ἔργων ὑπὸ τοῦ κ. Pasteur, ἀρχηγοῦ τῆς φωτογραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Meudon, ἀποσταλέντος, ὡς γνωστόν! ἀντὶ τοῦ κ. Pluvinel καὶ ἐπιφορτισθέντος τὴν ἐκ Joal (Σεναγάλη) μελέτην τῆς ἐκλείψεως δι' ὀργάνων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατασκευασθέντων, ἰδίᾳ δὲ τὴν διὰ τῆς φωτογραφίας μελέτην τῆς ὕψους τοῦ στεφάνου, τοῦ φάσματος αὐτοῦ καὶ τῆς φωτεινῆς αὐτοῦ ἐντάσεως.

Ἐκ τῆς ἀνακοινώσεως ταύτης μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Pasteur ἔλαβεν 9 φωτογραφικὰς εἰκόνας τοῦ στεφάνου δι' 9 ἀντοφθαλμίων ἔχοντων τὴν αὐτὴν μὲν ἐπαισθητῶς ἐστιακὴν ἀπόστασιν (1, 50 μ.) διὰφορον δὲ τὸ ἀνοίγμα, ὅπερ ποικίλλει ἀπὸ 155 μέχρι 5 χιλιοστομέτρων. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν εἰκόνων τούτων συνάγεται :

α) Ὅτι ἀρκεῖ ἡ φωτογραφικὴ δυνάμις 4' διαρκείας πρὸς ἐπιτυχίαν ὅσῳ τὸ δυνατόν πληρεστέρας παραστάσεως τοῦ στεφάνου. Ἡ δυνάμις αὕτη δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ δι' ἐκθέσεως 6" μόνον διαρκείας δι' ἀντοφθαλμίου ἔχοντος ἐστιακὴν ἀπόστασιν ἐξισουμένην πρὸς τὸ δωδεκαπλάσιον τῆς διαμέτρου τοῦ ἀνοίγματος αὐτοῦ.

β) Ὅτι ἡ ὕψις τοῦ στεφάνου δὲν παρουσιάζει τὴν ὀψιν, ἣν ἐνόμιζον ὅτι ἐν αὐτῷ θὰ ἀνεύρισκον.

Ἄφ' ἑτέρου δέ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὀλικῆς φάσεως ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ δύο φωτογραφικὰ φασματοσκόπια, ἡ δὲ ἐν τῷ φάσματι τοῦ στεφάνου παρουσία τῶν βαθδωσέων τοῦ Fraunhofer ἐπιβεβαίωται τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Janssen γενομένας τῷ 1871 καὶ 1883 παρατηρήσεις, ἐξ ὧν συνεπέραναν οὗτος ὅτι ὑφίσταται ἐν τῷ στεφάνῳ ἐξ ἀντακτάσεως τὸ ἡλιακὸν φῶς.

Ἡ δὲ μέτροσις τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ στεφάνου, καίτοι αὕτη λείπεται τῆς ἐπιδικωμένης ἀκριβείας ἐνεκα τῶν ἐλαφρῶν νεφῶν τῶν καλυψάντων τὸν οὐρανὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκλείψεως, δεικνύει ὅτι τὸ ὕψ' αὐτοῦ ἐκτεμπόμενον φῶς εἶνε ἀρκούντως ἔντονον. Εἰς ταῦτα προσθετόν ὅτι λίαν εὐαίσθητον θερμόμετρον ἐσημείωσε κατὰπτωσιν θερμοκρασίας 1⁰, 8 κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκλείψεως, ὅτι δὲ ἡ κατὰψυξις αὕτη θὰ ἦτο βεβαίως μεγαλειτέρα ἀνεῦ τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πνέοντος βορειοδυτικοῦ ἀνέμου, ὅστις ἀνεμίγνυε τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος, καὶ ἀνεῦ τῆς ὀμιχλώδους καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας, ἥτις ἐξησθένει τὴν ἀκτινοβολίαν.

Κατὰ δὲ τὴν συνεδρίαν τῆς 5)17 ἰουλίου ὁ κ. J. Janssen ἀνέγνω ὑπόμνημα, ἐν ᾧ ἱστορικῶς ἀνα-

1) Συνεδρία τῆς 28)10 ἰουλίου.

1) Βλέπε «Ἐβδομακτίχας Ἐπιθεωρήσεις» ἀριθ. 27, ἐν σελ. 534.